

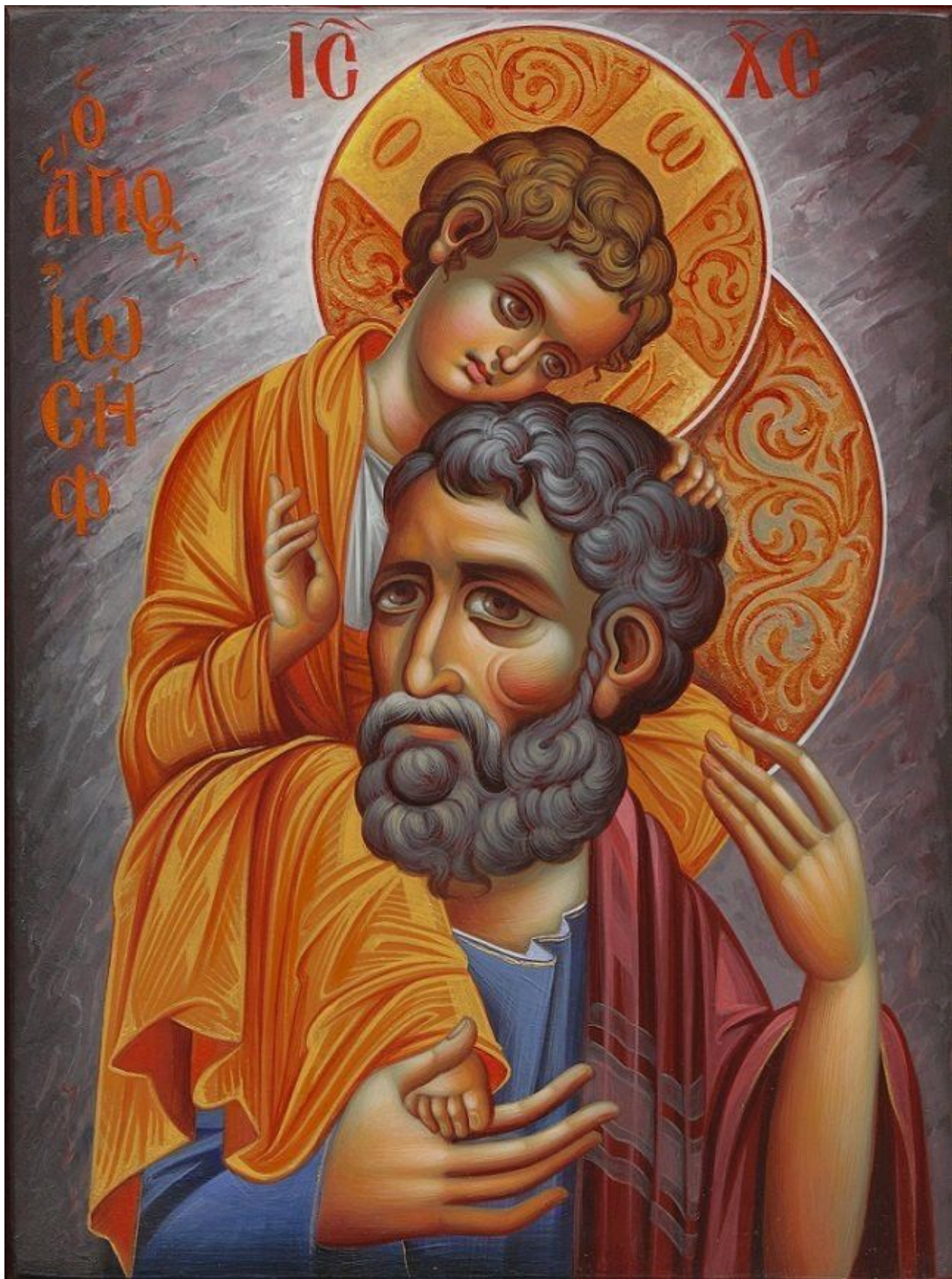
Στη σκέψη του Ιωσήφ

[Ορθοδοξία](#) / [Καινή Διαθήκη](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Αδιανόητο για την σκέψη του Ιωσήφ ότι η μακρινή συγγενής του η δεκατετράχρονη κοπέλα, που του εμπιστεύθηκαν οι επικεφαλής της κοινότητας των Ιεροσολύμων να την πάρει στο σπίτι του, να την αρραβωνιαστεί και στη συνέχεια να την παντρευτεί, όπως όριζε ο νόμος για τη θέση της γυναίκας που δεν είχε γονείς, θα μπορούσε να μείνει έγκυος, παραβιάζοντας τους νόμους Θεού κι ανθρώπων. Επτά παιδιά είχε ο ίδιος. Ήταν χήρος και ως δώρο Θεού δέχτηκε την απόφαση να έχει γυναίκα που θα γινόταν δεύτερη μάνα γι' αυτά. Νοικοκυρά η Μαριάμ. Με επίγνωση της πίστης, αφού είχε μεγαλώσει και ένδον του ναού. Κι εκείνος, όντας μαραγκός, θα της εξασφάλιζε τις συνθήκες όπου η ζωή της θα είχε σταυρούς, αλλά όχι μόνο. Διότι όταν υπάρχει αγάπη, τότε ο σταυρός αλαφρώνει. Τώρα, τι είναι αυτό που έγινε;

Καμιά εξήγηση, καμιά απάντηση από την Μαριάμ. Σιωπηλή. Ταπεινή. Συνεχίζει να διακονεί τον μνηστήρα της και τα επτά παιδιά του σαν να μην τρέχει τίποτα. Μόνο που καρπός υπάρχει στην κοιλία της, που δεν μπορεί να μείνει κρυφός. Επιμένει

εκείνος. Σιωπή. Και το αδιέξοδό του μεγάλο. Σκέφτεται ότι αν το μάθουν οι γείτονές του θα τον επιπλήξουν. «Δεν μπορούσες να περιμένεις να την παντρευτείς, όπως ορίζει ο νόμος;», θα του έλεγαν. «Επτά παιδιά έχεις κάνει, τέσσερα αγόρια και τρία κορίτσια. Επιτέλους, δεν χόρτασες γυναικείο σώμα, δεν χόρτασες γέννες; Έπρεπε το νέο κορίτσι αμέσως να το βάλεις στα βάσανα;». Αν όμως μάθουν την αλήθεια, ότι το παιδί δεν είναι δικό του, πάλι θα τον επιπλήξουν. Αυστηρός ο νόμος για την μοιχαλίδα. Διαπόμπευση δημόσια, λιθοβολισμός. Να ξεπλυθεί η προσβολή στο πρόσωπό του με αίμα. Το αίμα της. Και το αίμα του παιδιού, που δεν είχε λόγο να έρθει στον κόσμο, αφού δεν θα το αναγνώριζε πατέρας.

Μυστήριο η σιωπή της Μαριάμ. Τόση αναισθησία πια από μέρους της; Την κοιτά με προσοχή. Στο μυαλό του τρέχουν σκέψεις. Δεν γίνεται, του φαίνεται αδύνατον να τον πρόσβαλε έτσι. Μα δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Για να έρθει παιδί, απαραίτητο το «γινώσκειν άνδρα». Η καρδιά του όμως επαναστατεί. Είναι νέα. Αν έκανε ένα τέτοιο σφάλμα, ας τη διώξει κρυφά. Θα βρει κάποια μακρινή συγγενή της. Θα την στείλει χωρίς πολλές κουβέντες. Να γλιτώσει ο ίδιος την ντροπή. Είναι εκείνη η Ελισάβετ, στην Ορεινή, η γυναίκα του Ζαχαρία. Έμαθε ότι, παρότι στείρα, έμεινε έγκυος. Ήταν στον έκτο μήνα. Ίσως αυτή θα μπορούσε να την κρατήσει. Κι ο ιερέας-σύζυγος ας δείξει ευσπλαχνία.

Έπεσε να ξαπλώσει. Φωνή επίμονη στον ύπνο του: «Μη φοβηθείς παραλαβείν, Μαριάμ, την γυναίκα σου». Δεν προλαβαίνει να βάλει δεύτερη σκέψη στο μυαλό του: «Το γαρ εν αυτή γεννηθέν εκ Πνεύματος εστί Αγίου». Και το καθήκον του πατέρα να το αναγνωρίσει: «θα το ονομάσεις Ιησού, που σημαίνει ότι δι' Αυτού ο Θεός θα σώσει τον λαό Του». Κι όχι μόνο τους συμπατριώτες, αλλά την ανθρωπότητα.

Δίκαιος ο Ιωσήφ. Η σκέψη του αγάπη και η αγάπη του σκέψη. Θα κρατήσει μέσα του για πάντα το μυστικό. Σιωπηλός και ταπεινός δεν θα νικηθεί από τον πειρασμό να θεωρήσει δικό του το δώρο της αγάπης του Θεού για όλους. Και θα γίνει παράδειγμα για το πώς μπορούμε να γιορτάσουμε Χριστούγεννα.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN